

THEATERKRANT

RECENSIE

WE'RE PRETTY FUCKIN' FAR FROM OKAY LISBETH GRUWEZ / VOETVOLK

★★★★☆ DANS

2 JULI 2016 - JULIDANS, THEATER BELLEVUE, AMSTERDAM - SPEELLIJST

THE ONLY THING WE HAVE TO FEAR...

Door Marijn Lems gepubliceerd 3 juli 2016

In het slotdeel van haar 'trilogie over het extatische lichaam' richt Lisbeth Gruwez zich op het gegeven 'angst'. Het levert een rijke en ontregelende performance op die dankzij de verontrustende scenografie en soundscape diep onder de huid kruipt.

Angst is een gevaarlijk onderwerp voor een dansvoorstelling. Het ligt voor de hand om vanuit de verstijving of spasmen die het lichaam ondergaat in reactie op potentieel gevaar een choreografie op te bouwen, maar dan heb je nog geen inhoudelijk gelaagde performance. En dat zou zonde zijn, aangezien choreografe Lisbeth Gruwez er in haar twee vorige voorstellingen *It's Going to Get Worse and Worse and Worse*, *My Friend* en *AH/HA* juist uitstekend in slaagde om de gegevens 'geloofsovertuiging' en 'collectieve euforie' ook maatschappelijk te bevragen.

In *We're Pretty Fuckin' Far From Okay* lijkt ze in eerste instantie echter inderdaad voor een meer eendimensionale benadering te hebben gekozen. Gruwez zelf en haar tegenspeler Nicolas Vladyslav zitten op stoelen naast elkaar en verdwijnen beiden op hun eigen manier in hun individuele angsten. De lichaamsbeheersing is perfect en de op ademhaling gebaseerde soundscape van Maarten van Cauwenberghe zorgt ervoor dat de fysieke ervaring van ongemak zich ook van het publiek meester maakt, wat sterk de besmettelijkheid van angst aantoonde. Het blijft echter wat steken in een vrij letterlijke vertaling van wat angst is.

Mijn vrees bleek echter al snel ongegrond. Na de eerste twintig minuten staan de performers op uit hun stoelen, springen er achter op het podium felle lichten aan en verandert het geluidsdecor naar rumoer van de buitenwereld. In confrontatie met deze externe impuls zoeken de dansers toenadering; de gelaagde choreografie die zo ontstaat houdt het midden tussen steun zoeken bij elkaar en een worsteling of gevecht. Het is een sterke invulling van de door angst gestuurde polarisatie van het maatschappelijk debat: is de harde toon die daarin wordt gehanteerd soms geworteld in een verlangen om *common ground* te vinden? Komt het gevecht met de medeburger in onzekere tijden eerder voort uit vertwijfeling dan uit haat?

De uitgekiende scenografie van Marie Szernovisz maakt hierin een onuitwisbare indruk. De stoelen en de achterwand van het decor veranderen bijna ongemerkt van positie, waardoor de onzekere positie van de performers wordt benadrukt en de link tussen een veranderende wereld en angst voelbaar wordt gemaakt. De langzaam sluitende muren, die de lampen geleidelijk aan het oog onttrekken, roepen een claustrofobisch gevoel op: de dansers worden stukje bij beetje weer van de buitenwereld afgesloten en op zichzelf teruggeworpen.

Het wegvallen van de continue aanwezigheid van de media voelt eerst als een opluchting. Gruwez en Vladyslav staan er wat beduusd bij, alsof er plotseling iets nieuws mogelijk is. Al gauw vervallen ze echter toch weer in hun angstpatronen, alsof de afwezigheid van angst nog veel ondraaglijker is dan de angst zelf. We ontnemen, *for better or worse*, onze identiteit aan onze

ELDERS

HET PAROOL

★★★★☆

'Na een tergend traag openingsdeel waarin Gruwez en haar danspartner Nicolas Vladyslav gezeten op stoelen met minimale beweging reageren op de steeds sneller wordende ademhaling op de soundtrack staan ze op en kijken het publiek minutenlang aan. Vervolgens zoeken de dansers steun bij elkaar in een hevige omstrengeling die doet denken aan een partij vrij worstelen. Het enige gevoel dat dit soort gezuig bij de kijker oproept is wrevel.' Fritz de Jong

DE VOLKSKRANT

★★★★☆

'Ijzersterk is dat er nooit oogcontact is - het is een puur fysiek, schijnbaar intuïtief gebeuren - en dat Gruwez' angst ongedefinieerd blijft; hij kan overal over gaan, de sensatie staat centraal. Dat angst uiteindelijk een individuele aangelegenheid blijft en altijd latent aanwezig is, zie je in de finale. Extreem versneld en minimalistisch repetitief ontstaat een invoelbare uitputting. Van mensen die niet meer weten waar ze het zoeken moeten, handen nerveus wrijvend over benen, door haren. De beklemming van angst bereikt hier haar hoogtepunt.' [Mirjam van der Linden](#)

NRC HANDELSBLAD

'Net als de Fransman Ouramdane was de Belgische Lisbeth Gruwez meermalen goed voor pareltjes. *We're pretty fuckin' far from okay* echter, een analyse van de fysieke uiting van angst, is te voorspelbaar. Slowmotion, versnelling, herhaling die tot abstractie leidt - weinig origineel.' Francine van der Wiel

TROUW

'Weergalooos waren de dansers Lisbeth Gruwez en Nicolas Vladyslav van het Belgische Voetvolk in *We're pretty fuckin' far from okay*, een beklemmend twee-dans op twee stoelen in een licht verschuivend

angsten, lijkt Gruwez te zeggen; *the only thing we have to fear is the absence of fear itself*.

Foto: Luc Depreitere

Plaats een reactie

Uw e-mailadres zal *nooit* gepubliceerd of gedeeld worden. Verplichte velden zijn gemarkeerd met *

Reactie

Naam *

E-mail *

Website

Plaats Reactie

@Theaterkrant 2016

LET OP: op deze recensie rust auteursrecht. Voor geheel of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, is vooraf toestemming nodig van de uitgever.

claustrofobisch decor. Ronkende, trillende en ratelende lijven in een fysiek rijkgeschakeerde krachttoer rond het thema angst en paniek. Prachtig hoe zo'n ongrijpbaar (en actueel) gevoel zo invoelbaar gemaakt wordt.' Sander Hiskemuller

SPEELLIJST

De eerstvolgende drie speelbeurten van deze voorstelling:

[Volledige speellijst](#)

VERWANTE ARTIKELEN

- [AH/HA](#)
- [Until Our Hearts Stop](#)
- [No dance, no paradise](#)
- [Monument 0 – Haunted by wars \(1913-2013\)](#)

TAGS

[Julidans](#), [Julidans 2016](#), [Lisbeth Gruwez](#), [Maarten van Cauwenberghe](#), [Marie Szernovisz](#), [Nicolas Vladyslav](#), [Voetvolk](#)